

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 32 0 K 311408 21 Kž
Tuzla, 23.07.2021. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Vildane Helić kao predsjednika vijeća te Samira Jusičića i Rozalije Džanić kao članova vijeća, uz sudjelovanje Nedžada Goletića kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog M. N., zbog krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama tužioca Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona i branioca optuženog M. N., advokata E. S. iz Srebrenika, izjavljenim na presudu Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 K 311408 17 K od 20.11.2020. godine, nakon sjednice vijeća održane dana 23.07.2021. godine u prisustvu tužioca Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona K. B. i branioca optuženog M. N., advokata E. S., a u odsustvu uredno obaviještenog optuženog M. N., donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba branioca optuženog M. N. se odbija kao neosnovana, dok se žalba tužioca Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona uvažava, pa se presuda Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 K 311408 17 K od 20.11.2020. godine preinačava u odluci o krivičnopravnoj sankciji, tako da se optuženi M. N., primjenom člana 42., 43. i 49. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, za krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, za koje je tom presudom oglašen krivim, osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jednu) godinu.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 K 311408 17 K od 20.11.2020. godine optuženi M. N. oglašen je krivim da je radnjama opisanim u presudi počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), pa mu je sud primjenom navedene odredbe te uz primjenu odredaba članova 6., 49., 59. tačka b) i 62. stav 1. i 2. istog zakona izrekao uvjetnu osudu kojom mu je utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci i istovremeno odredio da se ista neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 2 (dvije) godine po pravosnažnosti presude ne počinio novo krivično djelo.

Istom presudom oštećeni radnici pravne osobe R... d.d. T., i to 780 radnika za period 01.01. do 31.12.2008. godine i 472 radnika za period od 01.04. do 30.11.2010. godine, su sa imovinskopравnim zahtjevom upućeni na parnični postupak.

Optuženi je presudom obavezan da na ime troškova krivičnog postupka plati paušal sudu u iznosu od 50,00 KM (pedeset konvertibilnih maraka), u roku od 15 (petnaest) dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom izvršenja.

Protiv ove presude žalbu je izjavio tužilac Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona (kantonalni tužilac), zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da sud uvaži žalbu, pobijanu presudu preinači u odluci o krivičnopravnoj sankciji i optuženog osudi na kaznu zatvora koja će biti srazmjerna težini počinjenog krivičnog djela i stepenu krivice optuženog.

Žalbu je podnio i branilac optuženog M. N., advokat E. S. iz Srebrenika, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede Krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da sud uvaži žalbu i pobijanu presudu preinači, tako što će optuženog osloboditi od optužbe primjenom člana 299. tačka a) ili c) ZKP FBiH, ili da presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak ili da presudu ukine i održi pretres pred Kantonalnim sudom u Tuzli.

Stranke i branilac optuženog nisu podnijeli odgovore na žalbu protivne strane.

Na sjednici vijeća ovog suda održanoj u smislu člana 319. stav 1. ZKP FBiH kantonalni tužilac K.B. je naveo da Kantonalno tužilaštvo Tuzlanskog kantona ostaje u cijelosti kod žalbe, žalbenog osnova i prijedloga iskazanih u žalbi, posebno naglašavajući činjenicu da i danas novac u iznosu od 691.755,53 KM stoji neraspoređen i neiskorišten u svrhu koja je bliže opisana u dispozitivu predmetne presude, a to je novac koji je preduzeće „Bingo“ uplatilo na račun Porezne uprave i koji je trebao biti raspoređen za svrhe bliže opisane u dispozitivu predmetne presude, a u odnosu na žalbu branioca optuženog, advokata E. S., predložio je da se ista odbije kao neosnovana jer ne stoje bitne povrede odredaba krivičnog postupka na koje je ukazano žalbom, te smatra da je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, te da ne stoje ni povrede Krivičnog zakona na koje se ukazuje žalbom branioca.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u smislu člana 321. ZKP FBiH, u granicama žalbenih navoda kantonalnog tužioca i branioca optuženog te po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Neosnovano se žalbom branioca optuženog presuda pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH navodima da sud nije dao razloge vezano za blanketne propise koji su primijenjeni u konkretnom slučaju, obzirom da je sud na stranicama 32. i 33. pobijane presude naveo da je optuženi bio svjestan i znao da novčana sredstva postoje i da se moraju po pravilu izmirivati najstarije obaveze, što je i htio, znajući da postupa suprotno odredbi člana 6. stav 1. Zakona o matičnoj evidenciji o osiguranicima i korisnicima prava iz penzionog i invalidskog osiguranja FBiH prema kojem obveznici uplate doprinosa dostavljaju podatke propisane ovim zakonom nositelju osiguranja na prijavama propisanim sukladno ovom zakonu, i članu 19. stav 1. i 2 tačka 4. istog Zakona, prema kojem poslodavac podnosi prijavu podataka o stažu osiguranja, plaći uposlenika i iznos

uplaćenog doprinosa, odakle proizilazi umišljajno i svjesno postupanje optuženog usmjereno na zloupotrebu i neizvršenje svojih ovlaštenja kao direktora firme R... d.d., u cilju da drugom, u ovom slučaju radnicima te firme, nanese štetu i teže povrijedi njihova prava, u vidu nepodnošenja M4 obrazaca kako bi ostvarili prava na osnovu penzionog osiguranja, na koji način je sud dao razloge vezano za postupanje optuženog protivno navedenim blanketnim propisima.

Da je prvostepeni sud u pobijanoj presudi dao razloge vezano za navedene blanketne norme proizilazi i iz same žalbe branioca, kada na stranici 4. žalbe navodi: „Istu povredu sud je napravio i u nastavku obrazloženja, u dijelu gdje je opisao povredu blanketnog propisa koji se tiče člana 6. i člana 19. stav 1. i 2. tačka 4. Zakona o matičnoj evidenciji (strana 28. pasus drugi i treći, strana 29. i 30. prva tri pasusa)“.

Neosnovani su i žalbeni navodi branioca po istom žalbenom osnovu, da sud u presudi nije dao razloge vezano za značaj pravosnažne presude kojom je utvrđen datum prestanka radnog odnosa optuženog, a koja je morala biti *condicio sine qua non* sudu kod zaključivanja shodno članu 6. KZ FBiH da li je optuženi imao svojstvo odgovorne osobe u vrijeme izvršenja djela koje je opredijeljeno u optužnici ili ne, obzirom da je sud u obrazloženju pobijane presude naveo da materijalni dokaz koji je u spis suda uložila odbrana optuženog, i to pravosnažna presuda istog suda broj 32 0 Rs 327693 18 Rs od 13.05.2019. godine, prema kojoj je utvrđen raskid radnog odnosa optuženog u firmi R... d.d T. zaključno sa 23.07.2014. godine, nije doprinijela drugačijoj odluci suda, budući da je rješenjem Općinskog suda u Tuzli broj 032-0-Reg-19-001192 od 27.08.2019. godine odbijen zahtjev predlagača M. N. da se u registru poslovnih subjekata izvrši upis brisanja lica M. N. kao generalnog direktora firme R... d.d. T.

S tim u vezi, branilac u žalbi po istom žalbenom osnovu navodi i da: „Po rezonovanju suda, čovjek jednom evidentiran u sudskom registru kao direktor, sve do smrti potencijalno može odgovarati za zakonitost rada tog pravnog lica u kome je registrovan, bez obzira što je dobio i pravosnažnu sudsku odluku da mu je prestao radni odnos i da tako donešena presuda mijenja prijavu i da se na osnovu nje briše iz sudskog registra to nije dovoljno“.

I ovi žalbeni navodi su neosnovani.

Naime, optuženi je u inkriminiranom periodu, osim što je bio upisan u sudskom registru pravnih lica kao direktor R... d.d., on i faktički obavljao tu dužnost, što nesumnjivo proizilazi iz provedenih dokaza.

Tako je svjedok B. Dž. u svom iskazu na glavnom pretresu, između ostalog, naveo da je u momentu predaje obrazaca jedini zaposlenik firme R... bio direktor M. N., kao i da je na većini sastanaka, odnosno 6-7 sastanaka bio prisutan i optuženi kao direktor preduzeća R.... Takođe, svjedok F. H. je u svom iskazu naveo da radnici koji su tražili uplatu penzionisanja ne bi mogli ostvariti pravo na penziju od tih sredstava jer su takođe i radnici firme IRM, tj. firme koju je osnovao sindikat firme R... d.d. Tuzla, a čiji direktor je optuženi M. N. koji je polovinu radnog vremena tj. četiri sata bio direktor R..., a četiri sata direktor firme IRM. Svjedokinja A. G.V. je u svom iskazu navela da joj direktor N., koji je četiri sata bio direktor u R..., a četiri sata u „IRM Company“, nije mogao narediti iz razloga što od 11.04.2016. godine ni ona ni S. Š. ni M. K. nisu bile zaposlene ni u R... ni u IRM Company, tako da je slaganje dokumentacije bila samo njena dobra volja. Svjedokinja M. K. je na glavnom pretresu navela da je za

vrijeme dok je obavljala ove poslove bila zaposlena i u preduzeću „R...” d.d. Tuzla i u preduzeću „IRM Company” Tuzla, u kojima je direktor bio M. N.. Svjedok N. H. je u svom iskazu naveo da radnicima za radni staž nije uplaćeno nekoliko mjeseci za 2008. i 2010. godinu, a da je za to kriv direktor M. N. koji im nije dao M4 obrasce te na upit tužioca da li je oštećen svjedok je izjavio da su svi uposlenici oštećeni jer je bilo novca dobijenog od prodaje firme, ali taj novac nije uplaćen za radni staž nego je „otišao” negdje drugo, a sve zahvaljujući direktoru, ponovio je i da mu nisu uplaćene 2008. i 2010. godina, kao ni sve nakon 2010. godine do 2016. godine za vrijeme dok je N. bio direktor.

Naposlijetku, i sam optuženi je u svom iskazu u svojstvu svjedoka na glavnom pretresu na upit branioca da li je tokom 2016. godine za firmu R... u svojstvu direktora obavljao kakve poslove i po čijem nalogu, izjavio da jeste jer se nije mogao razriješiti, a obavljao je poslove vezano za dogovore između radnika i nadzornog odbora da se iznađu sredstva da se penzionišu oni koji su ispunili uslove za penzionisanje.

Neosnovani su navodi optuženog da nije bio u mogućnosti dostaviti M4 obrazac za traženi period jer nije imao nikakve resurse kako bi to odradio jer su poslednji radnici R... napustili 11.04.2016. godine, tako da nije imao ko da sačini obrasce, obzirom da je svjedok M. K. u svom iskazu navela da su ti obrasci već bili sačinjeni, a osim toga postavlja se pitanje kako je onda optuženi kao direktor mogao sačiniti i predati obrasce PMIP 1024 za 31 radnika u Poreznu upravu Tuzla.

Kada je u pitanju navedena pravosnažna presuda Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 Rs 327693 18 Rs od 13.05.2019. godine, prema kojoj je utvrđen raskid radnog odnosa optuženog u firmi R... d.d T. zaključno sa 23.07.2014. godine, na koju branilac ukazuje u žalbi, treba istaći da je članom 20. stav 1. ZKP FBiH propisano da ako primjena Krivičnog zakona ovisi od prethodne odluke o kakvom pravnom pitanju za čije je odlučivanje nadležan sud u kojem drugom postupku ili neki drugi organ, sud kad sudi u krivičnom predmetu može sam odlučiti i o tom pitanju po odredbama koje važe za dokazivanje u krivičnom postupku i odluka suda o ovom pravnom pitanju ima učinak samo u krivičnom predmetu koji ovaj sud raspravlja, a stavom 2. istog člana je propisano da ako je o takvom prethodnom pitanju već donio odluku sud u kojem drugom postupku ili neki drugi organ, takva odluka ne veže sud u pogledu ocjene je li učinjeno određeno krivično djelo. Dakle, iz citiranog stava 2. člana 20. ZKP FBiH proizilazi da navedena parnična presuda iz radnog spora ne veže sud u krivičnom postupku u pogledu ocjene je li učinjeno određeno krivično djelo.

Prema tome, ovaj sud nalazi utvrđenim da je optuženi u inkriminiranom periodu, osim što je bio upisan kao direktor R... d.d. u registru pravnih osoba, i faktički obavljao poslove direktora ovog privrednog društva, dakle donosio odluke u svojstvu odgovorne osobe tog privrednog društva i u tom svojstvu stupao u poslovne odnose sa trećim osobama, što je osim materijalnim dokazima potvrđeno i iskazima napred navedenih svjedoka, kako je napred navedeno, zbog čega su u ovom dijelu neosnovani žalbeni navodi branioca optuženog.

Također, neosnovano se žalbom branioca optuženog prigovara da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, jer iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je sve izvedene dokaze prvostepeni sud cijenio savjesno u smislu člana 296. stav 2. ZKP FBiH, te je nakon ocjene svakog dokaza pojedinačno i dovođenja dokaza u međusobnu vezu, pravilno i utvrdio činjenično stanje. Tako je ocjenom pismenih dokaza, kao i iskaza saslušanih svjedoka koji su potvrdili činjenične navode optužnice,

pravilno zaključio da je optuženi u vremenskom periodu od oktobra 2016. godine do juna 2017. godine u Tuzli, radeći kao direktor dd „R...” T., a koji je prema članu 264 stav 1 Zakona o privrednim društvima FBiH (Sl. novine FBiH broj 81 od 21.10.2015. godine) odgovoran za zakonitost poslovanja preduzeća, svjestan da ne obavljanjem svoje službene dužnosti teže povrijeđuje prava drugoga, što je i htio, postupio suprotno članu 6 stav 1 i članu 19 stav 1 i 2 tačka 4 Zakona o matičnoj evidenciji o osiguranicima i korisnicima prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja FBiH (Sl. novine FBiH broj 42/04), koji predviđaju obavezu obveznika uplate doprinosa da dostavljaju nosiocu osiguranja podatke utvrđene tim Zakonom na prijavama propisanim u skladu sa tim Zakonom, te da poslodavac podnosi nosiocu osiguranja prijavu podataka za matičnu evidenciju i to: prijavu podataka o stažu osiguranja, plaći zaposlenika i iznos uplaćenog doprinosa, jer Federalnom zavodu penzijsko invalidskog osiguranja (PIO/MIO) – Kantonalna administrativna služba Tuzla nije dostavio prijavu podataka o utvrđenoj plaći, naknadama plaći, stažu osiguranja i uplaćenim doprinosima na obrascu M4 za 780 radnika za period 01.01. do 31.12.2008.godine i za 472 radnika za period 01.04. do 30.11.2010.godine, iako su sredstva za navedeno osiguranje namjenski uplaćena dana 13.07.2016.godine na račun Federalnog zavoda PIO/MIO Mostar u iznosu od 217.880,34 KM i iznosu od 473.875,19 KM u postupku prinudne naplate od strane Porezne uprave Federacije BiH, pa je postupajući na taj način teško povrijedio prava tih zaposlenika na penzijsko i invalidsko osiguranje u vidu onemogućavanja da se taj naplaćeni novac rasporedi pojedinačno za svakog tog radnika i da se radnicima plate odgovarajući iznosi na ime doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje.

Neosnovani su žalbeni navodi branioca kojima ukazuje da prvostepeni sud podržava stajalište tužilaštva da je optuženi kriv što retroaktivno nije podnio M4 obrazac u 2016. za godine koje su navedene u dispozitivu optužnice, mada je obaveza po Zakonu o matičnoj evidenciji bila da se ti obrasci podnesu do 30.04.2009. za 2008. godinu, odnosno do 30.04.2011. godine za osam mjeseci 2010. godine, obzirom da se ne radi o prekluzivnom zakonskom roku, kako je to naveo i svjedok D. P., direktor Kantonalne administrativne službe PIO/MIO Tuzla u svom iskazu na glavnom pretresu, da je moguće odstupanje od roka u kojem je obveznik doprinosa dužan podnijeti obrazac M4 tj. nakon 30.04., i da se trenutno podnose obrasci i za 1997. godinu.

Prvostepeni sud je pravilno zaključio da su se u navedenim radnjama optuženog stekla sva bitna obilježja krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH, jer dovodeći u vezu obilježja bića ovog krivičnog djela i radnje koje je optuženi kritične prilike preduzeo, to jasno proizilazi da su se u radnjama optuženog ostvarila sva objektivna i subjektivna obilježja ovog krivičnog djela. U obrazloženju pobijane presude, prvostepeni sud je dao razloge na kojima je zasnovao presudu kojom je optuženog oglosio krivim za krivično djelo za koje je optužen, te zašto nije prihvatio odbranu optuženog.

Kada su u pitanju navedena subjektivna obilježja ovog krivičnog djela tj. umišljaj optuženog, treba ukazati da je prvostepeni sud pravilno prihvatio iskaze svjedoka B. Dž., F. H. i D. P., koji su, između ostalog, naveli da je optuženi dopisom Porezne ispostave Tuzla broj 13-3/1-49-2975/16 od 08.09.2016. godine, kao i usmenim putem, obaviješten da je prema Zakonu o poreznoj upravi u postupku prinudne naplate izvršena prodaja dijela imovine „R...” d.d. T. i da su naplaćena sredstva uplaćena za podmirenje javnih obaveza po osnovu javnih prihoda, te da je isti bio dužan dostaviti Federalnom zavodu za PIO/MIO evidencije sa plaćenim doprinosima – obrazac M4, o čemu je kako navodi svjedok F. H. i lično upoznat

optuženi pismeno ili usmeno na sastancima kojima je prisustvovao i gdje se tražio zakonit način da se pokriju javni prihodi za najstarije obaveze, i na kojima mu je govoreno da obrasce M4 treba podnijeti za period prije 01.01.2011. godine, a naročito je potrebno ukazati na iskaz svjedoka M. V., koji je naveo da je kao predsjednik sindikata metalaca Tuzlanskog kantona održao sastanak sa optuženim kao direktorom društva, kojom prilikom je direktor izjavio da neće dostaviti M4 obrasce u PIO za sve radnike, čak i pod uslovom da novčana sredstva u iznosu od 800.000,00 KM propadnu.

Dakle, činjenično stanje kako ga je utvrdio prvostepeni sud žalbenim prigovorima branioca optuženog nije dovedeno u sumnju, zbog čega ga je i ovaj sud prihvatio kao pravilno i potpuno utvrđeno.

Nadalje, neosnovani su žalbeni navodi branioca optuženog kojima pobija presudu zbog povrede Krivičnog zakona iz člana 313. tačka a) ZKP FBiH, da je sam Zakon o matičnoj evidenciji upravo nepodnošenje M4 obrasca nadležnom organu tj. fondu PIO/MIO, po članu 36. stav 1. tačka 3., a kao što je ovdje slučaj jasno opredjeljujući član 19. Zakona o matičnoj evidenciji, sam propisao da je nepodnošenje M4 obrasca prekršaj, a ne krivično djelo, obzirom da je ovakvo tumačenje branioca pogrešno jer počinitelj za takvu radnju može krivično odgovarati, ukoliko su njome ostvarena bitna obilježja nekog krivičnog djela propisanog zakonom.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji kantonalni tužilac je u žalbi naveo da smatra da u konkretnom slučaju uvjetna osuda ne može zadovoljiti svrhu kažnjavanja predviđenu članom 42. KZ FBiH, kojim je propisano da je svrha kažnjavanja prije svega da se izrazi društvena osuda učinjenog krivičnog djela, da se utiče na učinioca da ubuduće ne čini krivična djela i da se podstakne njegovo prevaspitanje, da se utiče na ostale da ne učine krivična djela i da se utiče na svijest građana o pogibeljnosti krivičnih djela i o pravedenosti kažnjavanja učinioca. U sklopu citirane zakonske odredbe, smatra da prvostepeni sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio težinu počinjenog krivičnog djela i stepen krivice optuženog, te kao posljedicu neizvršenja svoje službene dužnosti optuženog imamo činjenicu da i danas novac u iznosu od 691.755,53 KM stoji neraspoređen i neiskorišten u svrhu koja je bliže opisana u dispozitivu predmetne presude, a taj novac je trebao davno biti iskorišten u namjenu predviđenu zakonom. Ovako teška posljedica opravdava isključivo izricanje kazne zatvora, jer bi se jedino bezuslovnom kaznom zatvora mogla na pravi način iskazati društvena osuda počinjenog krivičnog djela. Same činjenice da je optuženi neosuđivan i da je porodičan po mišljenju tužilaštva nisu dovoljne da bi opredjelile sud da u konkretnom slučaju optuženom izrekne uvjetnu osudu, posebno što bi u konkretnom slučaju izricanje kazne zatvora moglo uticati na vraćanje povjerenja javnosti u pravosuđe. Naime, javnost opravdano očekuje da se za koruptivna krivična djela izriču zatvorske kazne. Ovdje je potrebno napomenuti da je zakon predvidio širok dijapazon u kojem se sud može kretati prilikom izricanja zatvorske kazne (od 6 mjeseci do 5 godina).

Iako je branilac u žalbi kao žalbeni osnov naveo i žalbu na odluku o krivičnopravnoj sankciji, u sadržaju žalbe nisu dati razlozi za ovaj žalbeni osnov, ali kako prema članu 323. ZKP FBiH žalba zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ili zbog povrede Krivičnog zakona podnesena u korist optuženog u sebi sadrži i žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, to je pobijana presuda ispitana i po ovom žalbenom osnovu.

Žalba branioca optuženog na odluku o krivičnopravnoj sankciji nije osnovana, dok je žalba kantonalnog tužioca osnovana.

Prilikom izbora vrste i visine krivičnopravne sankcije koju treba izreći optuženom za učinjeno krivično djelo prvostepeni sud je optuženom cijenio kao olakšavajuće okolnosti njegovu raniju neosuđivanost te porodičnost, a kao otežavajuću okolnost po optuženog sud je cijenio okolnosti pod kojima je učinjeno krivično djelo i način učinjenja krivičnog djela, jer upravo svojstvo koje je optuženi imao u vrijeme preduzimanja inkrimisanih radnji daje posebnu težinu učinjenju ovog krivičnog djela, krivično djelo za koje je optuženi oglašen krivim spada u grupu krivičnih djela protiv korupcije i službene i druge odgovorne dužnosti koja kao takva predstavljaju štetu društvu i stvaraju nepovjerenje u rad odgovornih osoba u državi, a koja se čine upravo koristeći svoj položaj, pa mu je izrekao uvjetnu osudu kojom je optuženom utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci, koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 2 (dvije) godine po pravosnažnosti presude ne poćini novo krivično djelo, smatrajući ovakvu sankciju srazmjernom težini krivičnog djela i lićnosti poćinioca, a u uvjerenju da će se istom postići svrha kaćnjavanja predvićlena ćlanom 42. KZ FBiH.

Osnovano se ćalbom kantonalnog tućioca ukazuje da prvostepeni sud prilikom izbora vrste krivičnopravne sankcije nije dao dovoljan znaćaj težini učinjenog krivićnog djela, koja se ogleda u tećoj povredi prava izuzetno velikog broja osoba, ćak vićše stotina bivćih zaposlenika R... d.d. Tuzla, na penzićjsko i invalidsko osiguranje u vidu onemoguććavanja da se naplaććeni novac rasporedi pojedinaććno za svakog tog radnika i da se radnicima plate odgovarajućći iznosi na ime doprinosa za penzićjsko i invalidsko osiguranje, te stoga ovaj sud smatra da se ćalbom kantonalnog tućioca takodće osnovano ukazuje da je optuženom bilo neophodno izrećći stroćiju vrstu krivićnopravne sankcije tj. kaznu zatvora.

Stoga je ovaj sud ćalbu branioca optuženog M. N. odbio kao neosnovanu, a uvaććio ćalbu kantonalnog tućioca, te je pobijanu presudu preinaććio u odluci o krivićnopravnoj sankciji, tako da je optuženog M. N., primjenom ćlana 42., 43. i 49. stav 1. KZ FBiH, za kriviććno djelo Zloupotreba poloćaja ili ovlaćććenja iz ćlana 383. stav 1. istog zakona, za koje je tom presudom oglaććen krivim, osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, dok je u ostalom dijelu prvostepena presuda ostala neizmijenjena.

Iz navedenih razloga, a kako sud nije utvrdio povredu Kriviććnog zakona na ćtetu optuženog na koju pazi po slućbenoj duććnosti, na osnovu ćlana 329. stav 1. ZKP FBiH odluććeno je kao u izreci presude.

Zapisniććar
Nedććad Goletić, s.r.

Predsjednik vijeća
Vildana Helić, s.r.